

Diga'm a qui t'assembles i et diré qui ets ...

written by Redacció Unilateral | 26 de desembre de 2020

El cas de Selahattin Demirta posarà en dubte la **neutralitat del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH)**? La setmana passada, la notícia del tribunal europeu ha alçat la llebre. El [requeriment del Tribunal europeu a Turquia per tal que alliberi el pres polític kurd](#), polític empresonat des de 2016, i la resposta del president turc, Recep Tayyip Erdogan, que ha posat com a exemple Espanya per a justificar-se, permeten fer una doble anàlisi.

El fet que es prengui com a referència Espanya, **apel·lant a una decisió anterior del TEDH** sobre el partit Batasuna, pressuposa que, per una banda, l'acusació per delictes de terrorisme al seu opositor –a qui responsabilitza dels assassinats amb motiu de la revolta en les protestes de Kobani– tracta els seus opositors de terroristes tan sols pel fet de tenir idees polítiques diferents. Per altra banda, el seu al·legat a favor dels presos polítics catalans a qui va expressar la seva solidaritat el 2018 i l'acosten més a la seva realitat viscuda, ja que els diputats kurds foren 6000, elegits democràticament i reprimits pel seu partit.

A més d'evidenciar la manca de democràcia, es pot trobar també un paral·lelisme amb els polítics catalans per l'atemptat contra la llibertat d'expressió que representen ambdós casos, ja que l'acusació de l'opositor kurd de col·laboració amb una organització terrorista i incitació a la violència per uns comentaris que va fer durant un programa de televisió en què reclamava el rol potencial del líder empresonat del PKK en la resolució pacífica de la causa kurda.

El **suport recíproc que es manifesten Espanya i Turquia** hauria de fer reflexionar sobre similars maneres de governar, i anar

encara més enllà, tant pel que fa al fons com a les maneres d'exercir la repressió. També sobre el concepte de violència i sobre qui l'exerceix. L'emmirallament hauria de poder fer veure a qui et vols assemblar i a qui no; també el perquè i la diferència entre diferents maneres de veure la política i també de ser, en actuacions que defineixen la col·lectivitat a partir de la seva defensa. No hauria de servir per reforçar un discurs repressor. En ser jutjat el 2017, només cal llegir els diaris de la dreta espanyola [acusant-lo](#) de voler ser '**la marca política de la izquierda y de las minorías**' i de nacionalista i mono-identitària –com si la seva no ho fos.

Faltarà veure fins on arriben la pressió i corrupció política europea espanyol, que no hauria de ser un topall per a un organisme presumptament independent i el qual hi ha posades les esperances, un cop estiguin resolts tots els recursos presentats al Tribunal Suprem espanyol que hi ha en curs. Pot ser aquesta decisió del Tribunal d'Estrasburg d'ara un senyal? Quant de temps pot tardar? Quines implicacions podria tenir per Espanya, indirectament, en l'àmbit europeu?

Sempre s'ha dit que **la jurisprudència crea sentència**: serà així? El temps va passant i el seu empresonament sembla un fet exemplificador amb el qual a més de maltractar els propis líders, pretenen 'matar' la dissidència pacífica d'expressió de pobles amb voluntat d'esdevenir estat per poder decidir el seu futur. Hem d'esperar o actuar en conseqüència?